

Lidliggende, vil være fuldkommen uanvendelig paa jordløse Huse og paa de Huse, hvor selve Husets Værdi udgjør en meget væsentlig Factor i saa Henseende. Slutningen af Paragraphen vil ligeledes frembyde Banskelligheder, som burde finde deres Løsning i Loven selv; jeg kan nemlig ikke see, hvorledes denne Convertering skal kunne foregaae, uden at Afgiften først converteres til Penge, hvorved man kommer tilbage til Spørgsmaalet, om det skal stee efter Capitalstarten for en længere Række af Aar. Naar der i § 7 tales om Udskjning, bestemmes det kun, at den indestaende Deel af Kjøbesummen skal repareres paa Parcellerne, hvorved jeg skal bemærke, at der her er en stor Analogi tilføede med det fra Kronen bortsolgte Ryttergods; de saakaldte kongelige Penge. Her vil det imidlertid i mange Tilfælde ikke kunne stee efter Hærfornet; hvem skal da afgjøre Spørgsmaalet? § 8 indeholder en Bestemmelse, der ikke forekommer mig at være vel motiveret; den Forskiel nemlig, der gjøres mellem den Taxationsmand, der skal udnævnes af Brugeren, og den, der skal udnævnes af vedkommende Stiftelses Bestyrelse; det sidste Valg skal foregaae inden 8 Uger efter Lovens Emanation, det første inden 4 Uger, efterat den af Indenrigsministeren udnævnte Formand for Commissionen har opfordret Vedkommende dertil. Jeg skjønner ikke rettere, end at ved den første Bestemmelse let Noget kan komme i det Tilfælde, ikke at komme til at vælge, og jeg finder ikke, at der er nogen Grund til at gjøre nogen Forskiel i denne Henseende; jeg synes, at det er naturligt, at Commissionens Formand samtidigt og med samme Bartsel opfordrer de to Parter til at foretage Valg, og at da Fristen passende kan blive til 4 Uger for dem begge. Det svageste Punkt i Loven forekommer mig at være Overtaxationen. Det er mig ikke muligt at indsee, hvorledes Overtaxationscommissionen frembyder nogen større Garanti end den første Commission. Hele Forskiellen er den, at der vælges andre Personer, medens Valgerne ere de samme, dog med een Undtagelse, da det vel maa være Stiftsvoorigheden i Nabostiftet, der skal vælge paa Stiftelsens Vegne. Man kan ikke hos denne Appellinstans forudsætte en større Paa-

libelighed ved Afgjørelsen, thi den er fremkommen ved Valg paa samme Maade som i det første Tilfælde. Derved finder jeg det betænkeligt, at der gives dem aldeles frie Hænder til at foretage Taxation ganske, som de ville, saa at de ikke ere indskrænkede til enten at give Klagen Medhold eller at forkaste samme, men endog kunne gaae i modsat Retning mod det, som ikke er paataget. Naar det i § 9 er foreskrevet, at et Aar efter, at Bilskaarene ere meddelte Vedkommende, skulle de personlig stævnes for Taxationscommissionen, for til Protokollen at afgive Erklæring, da finder jeg dette meget hensigtsmæssigt, idet der nemlig derved hos de forskjellige Personer, der saaledes møde, let vil danne sig en fælles Mening, hvori den Enkelte kan finde Støtte, ligesom ogsaa ved Taxationsmændene ville kunne meddele alle de Oplysninger om de foregaaende Taxationer, som Ingen kan være istand til at give bedre end de, og da jeg i højeste Grad ønsker, at Forhandlingerne maatte føre til, at saa Mange som muligt blive Selvelere, maa jeg billige ethvert Mittel, som dertil er tjenligt. Derimod seer jeg ikke, at det Allermindste kan opnaaes ved, at Taxationscommissionen Aaret isorveien foretager Rundreiser, naar der ikke skal gjøres Andet end at meddele dem Resultatet af den foretagne Forretning, hvilket ligesaagodt kan stee ved en skriftlig Underretning, naar Forretningen er tilende — hvorved vel maa forståes, at der er hengaaet saa lang Tid, som er nødvendig for at indbænde de forskjellige Taxationer. Imellem § 10 og § 11 forekommer det mig at være en Modsetning, som jeg ikke finder motiveret i Forholdet. Begge de omhandlede Tilfælde have nemlig det tilfælles, at Arvingerne indtræde i Brugersens Ret, enten fordi denne ikke selv har kunnet gjøre denne gjældende, eller fordi han har nægtet at gjøre det. Jeg seer derfor ingen Grund til, at i § 10 denne Ret er tildeelt hans Livsarvinger eller Svigerbørn, i § 11 derimod udelukkende hans Livsarvinger. Jeg veed ikke, om dette er skeet med Hensigt eller blot ved en Forglemmelse; men Tilfældene forekomme mig at være saa lige, at den Definition, man vil give af de Successorer, der kunne indtræde i Arveladerens Sted, i begge Tilfælde maa være den samme. Men betragt